

Rolnummer 1917
Arrest nr. 97/2001 van 12 juli 2001

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen over het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939 betreffende het benuttigen van de terreinen met het oog op de defensieve organisatie van het grondgebied, bekrachtigd bij de wet van 16 juni 1947, gesteld door de Raad van State.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en H. Boel, de rechters P. Martens, R. Henneuse en L. Lavrysen, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, emeritus voorzitter G. De Baets en ererechter J. Delruelle, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen

Bij arrest nr. 85.698 van 29 februari 2000 in zake M.-L. Dubois tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 22 maart 2000, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vragen gesteld :

1. « Is het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939 betreffende het nuttigen van de terreinen met het oog op de defensieve organisatie van het grondgebied, bekrachtigd bij de wet van 16 juni 1947, in die zin uitgelegd dat het een procedure regelt die altijd kan worden toegepast, onder meer in perioden waar geen onmiddellijk gevaar voor de uitwendige veiligheid van het land bestaat, verenigbaar of verenigbaar gebleven met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel gelezen in samenhang met artikel 16, voorzover een bij de wet vastgestelde maatregel volgens die artikelen relevant moet zijn en in verhouding moet staan tot de doelstellingen die de wetgever nastreeft, doordat het in een uitzonderlijke procedure voorziet die de Minister van Landsverdediging de mogelijkheid biedt onroerende goederen in bezit te nemen en erover te beschikken, waarbij hij er moeilijk omkeerbare wijzigingen in kan aanbrengen die niet met de vroegere bestemming ervan overeenstemmen, zonder de procedures voorgeschreven in geval van onteigening te volgen, zonder het grondwettelijke beginsel van de voorafgaande schadeloosstelling in acht te nemen en zonder dat een rechtscollège, voordat de ministeriële beslissing betreffende die inbezitneming ten uitvoer wordt gelegd, kan oordelen of ze wettig is, terwijl het onmiddellijke gevaar voor de uitwendige veiligheid van het land, op grond waarvan het besluit in 1939 is goedgekeurd en in 1947 is bekrachtigd, geweken is ? »

2. « Is het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939 betreffende het nuttigen van de terreinen met het oog op de defensieve organisatie van het grondgebied, bekrachtigd bij de wet van 16 juni 1947, in die zin uitgelegd dat het een procedure regelt die altijd kan worden toegepast, onder meer in perioden waar geen onmiddellijk gevaar voor de uitwendige veiligheid van het land bestaat, verenigbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel gelezen in samenhang met artikel 16, doordat het in een uitzonderlijke procedure voorziet die de Minister van Landsverdediging de mogelijkheid biedt onroerende goederen in bezit te nemen en erover te beschikken, waarbij hij er moeilijk omkeerbare wijzigingen in kan aanbrengen die niet met de vroegere bestemming ervan overeenstemmen, zonder de procedures voorgeschreven in geval van onteigening te volgen, zonder het grondwettelijke beginsel van de voorafgaande schadeloosstelling in acht te nemen en zonder dat een rechtscollège, voordat de ministeriële beslissing betreffende die inbezitneming ten uitvoer wordt gelegd, kan oordelen of ze wettig is, terwijl de overige personen die eigenaar zijn van terreinen die hen ten algemenen nutte moeten worden ontnomen, de door de onteigeningswetgeving geboden waarborgen krijgen, waaronder de waarborg dat ze, voordat ze het bezit verliezen, schadeloos worden gesteld en de waarborg dat de rechter het bedrag van die schadeloosstelling bepaalt ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

M.-L. Dubois heeft op 30 november 1999 bij de Raad van State een vordering tot schorsing en een verzoekschrift tot vernietiging ingediend van het ministerieel besluit van 11 maart 1999 betreffende de inhuurneming van de gronden waarvan zij de eigenaar is en die zij bebouwt als landbouwer. Het aangevochten ministerieel besluit is genomen op basis van het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939 betreffende het benutten van de terreinen met het oog op de defensieve organisatie van het grondgebied, bekrachtigd bij de wet van 16 juni 1947. Het brengt de inhuurneming tot stand van verschillende gronden, binnen een strook van 15 meter breedte, voor de aanleg van een pijpleiding, « met het oog op een meer doeltreffende uitbating van het NAVO pijpleidingsysteem ».

De Raad van State, die van mening is dat het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939 een buitengewone procedure invoert die het Ministerie van Landsverdediging in staat stelt onroerende goederen in bezit te nemen zonder de procedures in acht te nemen die zijn voorgeschreven voor de onteigeningen en zonder het grondwettelijke beginsel van de voorafgaande schadeloosstelling in acht te nemen en dat, hoewel een dergelijke maatregel, toen hij werd genomen, relevant en evenredig met de nagestreefde doelstellingen kon worden geacht, het niet zeker is of die thans verantwoord blijft ten aanzien van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, stelt aan het Hof de voormelde vragen en spreekt de schorsing uit van het betwiste ministerieel besluit.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 22 maart 2000 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 22 augustus 2000 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 1 september 2000.

Memories zijn ingediend door :

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 6 oktober 2000 ter post aangetekende brief;
- M.-L. Dubois, wonende te 4860 Wegnez-Pepinster, rue Vovegnez 40, bij op 9 oktober 2000 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 20 oktober 2000 ter post aangetekende brieven.

M.-L. Dubois heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 22 november 2000 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 29 juni 2000 en 28 februari 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 22 maart 2001 en 22 september 2001.

Bij beschikking van 7 februari 2001 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 1 maart 2001.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 8 februari 2001 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 1 maart 2001 :

- zijn verschenen :
- . Mr. V. Thiry en Mr. C. Van Langenacker, advocaten bij de balie te Luik, voor M.-L. Dubois;
- . Mr. P. Defourny, advocaat bij de balie te Luik, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers P. Martens en H. Boel verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de verzoekende partij voor de Raad van State

A.1. De verzoekster voor de Raad van State zet uiteen dat het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939, dat het voorwerp uitmaakt van twee prejudiciële vragen, genomen is op grond van de wet van 1 mei 1939 « waarbij aan de Koning bepaalde machten worden toegekend voor het gezondmaken en in evenwicht brengen van de openbare financiën, het bekomen van gunstiger voorwaarden voor de ontwikkeling van 's lands economie en het voorzien in andere dringende noodwendigheden ». Overwegende dat in verscheidene arresten het Arbitragehof zich bevoegd heeft verklaard ten aanzien van een bijzondere machtenbesluit maar tevens ten aanzien van de bekrachtigingswet, stelt de voornoemde verzoekster voor dat de twee vragen worden geherformuleerd teneinde ze uit te breiden tot de wet van 16 juni 1947.

A.2. Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag is de verzoekster voor de verwijzende rechter van mening dat het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939 zo moet worden geïnterpreteerd dat het een werkelijke gedwongen beroving van eigendom mogelijk maakt. In die interpretatie schenden dat koninklijk besluit alsmede de wet van 16 juni 1947 thans kennelijk de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk gelezen of in samenhang met artikel 16 van de Grondwet. Zij voegt daaraan toe dat die bepalingen wellicht verantwoord waren op het ogenblik waarop ze zijn genomen, in een tijdperk waarin de integriteit van het Belgisch grondgebied bedreigd was en waarin de defensieve organisatie van het grondgebied imperatief tot stand moest worden gebracht, maar dat die motieven thans niet langer een stelsel verantwoorden dat dermate afwijkt van het gemeen recht en de grondwettelijke beginselen. De in het koninklijk besluit nr. 31 vervatte maatregel vormt dus een onevenredige inbreuk op artikel 16 van de Grondwet. De verzoekster voor de verwijzende rechter, die naar de rechtspraak van het Hof verwijst, doet gelden dat een wetsnorm, ook al was die relevant en evenredig ten aanzien van de doelstelling van de wetgever op het ogenblik waarop die werd genomen, de grondwettigheidstoetsing niet of niet langer kan doorstaan vanaf het ogenblik waarop de feitelijke omstandigheden aanzienlijk zijn gewijzigd.

A.3. Wegens dezelfde motieven dient, volgens de verzoekster voor de Raad van State, de tweede prejudiciële vraag bevestigend te worden beantwoord : de in het geding zijnde maatregel maakt een verschil in behandeling, dat thans van elke verantwoording verstoken is, tussen, enerzijds, de personen ten aanzien van wie hij wordt toegepast en, anderzijds, de personen die op basis van het gemeen recht inzake onteigeningen fundamentele waarborgen genieten, zoals met name het recht op schadeloosstelling die voorafgaat aan de buitenbezitstelling en de vaststelling van het bedrag van die schadeloosstelling door een rechter.

Standpunt van de Ministerraad

A.4. Als antwoord op de eerste prejudiciële vraag zet de Ministerraad uiteen dat het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939 een permanent karakter heeft en dat de erbij ingestelde procedure, sinds de bekrachtiging ervan bij de wet van 16 juni 1947, herhaaldelijk is aangewend voor werken die van bijzonder belang zijn voor de verdediging, hoofdzakelijk voor de operationele infrastructuur, waarvan de verwezenlijking meestal dient te gebeuren onder druk van termijnen, die onder meer voortvloeien uit internationale verplichtingen. Hij wijst er bovendien op dat er tal van andere wetgevingen bestaan, die naast elke overweging in verband met de defensieve organisatie van het land of de dreiging van gevaar hebben voorzien in een inhuurneming op voorwaarde dat regels in acht worden genomen die soortgelijk zijn met die van het in geding zijnde koninklijk besluit.

A.5. De Ministerraad doet gelden dat het begrip « wettelijke erfdienstbaarheid van algemeen nut » in verscheidene opzichten verwant is met de inbezitneming die voortvloeit uit een ingebruikneming door inhuurneming. Zulks is met name het geval voor de wet van 12 april 1965 « betreffende het vervoer van gasachtige produkten en andere door middel van leidingen », die het voorwerp heeft uitgemaakt van het arrest nr. 63/96 van 7 november 1996 van het Hof. Hij preciseert dat in al die aangelegenheden er geen sprake is van « onmiddellijk gevaar voor de uitwendige veiligheid van het land ». Ten slotte is hij van oordeel dat men zich wettig kan afvragen of het opportuun is naar het zeer abstracte begrip « onmiddellijk gevaar voor de uitwendige veiligheid van het land » te verwijzen. Het betwiste besluit moet in een nieuwe context van internationale samenwerking en Europese defensie worden gezien. De procedure van inhuurneming die erbij wordt ingevoerd moet te allen tijde kunnen worden toegepast en dienstig zijn: vreedstijd, oorlogstijd, met oorlogstijd gelijkgestelde periodes, omstandigheden van crisis of internationale spanning. Het begrip « onmiddellijk gevaar voor de uitwendige veiligheid van het land » is dus niet adequaat aangezien het nagestreefde doel niet is veranderd, namelijk ervoor zorgen dat de voor de veiligheid van het grondgebied noodzakelijke werken dringend worden voltooid.

A.6. De Ministerraad zet uiteen dat volgens de planning van de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO), het van primordiaal belang was dat de pijplijn vóór het einde van het jaar 2000 werd vernieuwd.

A.7. Hij doet gelden dat ten aanzien van de onteigening de procedure van inhuurneming duidelijke praktische voordelen biedt, zodat het objectief gezien, wegens de nagestreefde doelstellingen, redelijk is daaraan de voorkeur te verlenen. Het gaat met name om kortere termijnen, eenvoud (de onteigening vergt, harerzijds, evenveel gerechtelijke procedures als er percelen worden doorkruist), besparingen (het aanleggen van leidingen vergt een werkterrein van minimum een vijftiental meter breed; de benutting daarvan zal slechts tijdelijk zijn; het is pas op het einde van de werken dat het mogelijk zal zijn de zone af te baken die definitief aan de individuele eigendom zal worden onttrokken, een zone die veel minder breed zal zijn).

A.8. De Ministerraad is van mening dat in talrijke arresten van het Hof wordt erkend dat voorrang moet worden verleend aan het algemeen belang wanneer dat in conflict treedt met het eigendomsrecht. Hij besluit daaruit dat de doelstellingen die werden nagestreefd met de aanneming van het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939 actueel blijven, zodat de vastgestelde maatregel redelijk blijft en evenredig ten aanzien van die doelstellingen.

A.9. Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag wil de Ministerraad eerst aantonen dat het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939 geenszins een procedure organiseert van onteigening of eigendomsberoving ten algemene nutte waarvan sprake in artikel 16 van de Grondwet, en dat de daarin vervatte maatregel geenszins kan worden beschouwd als een beroving van eigendom in de zin van het eerste lid van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Daartoe maakt hij op verschillende punten een vergelijking van de in het geding zijnde procedures.

A.10. De Ministerraad gaat vervolgens over tot de toetsing van die maatregel aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd of in samenhang gelezen met artikel 16, en besluit uit dat onderzoek dat er, te dezen, geen schending is van de in die bepalingen geformuleerde beginselen.

A.11.1. De Ministerraad is aldus van mening dat het verantwoord is de administratieve overheid niet op te leggen de voor de onteigeningen voorgeschreven procedures te volgen, noch voorafgaandelijk de eigenaars schadeloos te stellen, vermits het niet gaat om een onteigening. Bovendien is een rechtscollege, namelijk de Raad van State, bevoegd om uitspraak te doen over de wettigheid van de ministeriele beslissing betreffende de ingebruikneming, vooraleer die wordt uitgevoerd. Ten slotte is de ontstentenis van optreden van een rechter bij

de vaststelling van de schadeloosstelling niet discriminerend, vermits geen enkele van de grondwettelijke vereisten inzake beroving van het eigendomsrecht betrekking heeft op het noodzakelijke optreden van een rechter in het kader van de vaststelling van de schadeloosstelling.

A.11.2. Ten aanzien van artikel 16 van de Grondwet, is de Ministerraad van mening dat de daarin gestelde voorwaarden niet noodzakelijk zijn voor de procedure die in het leven is geroepen bij het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939, in zoverre het slechts betrekking heeft op een beperking van de uitoefening van het eigendomsrecht en niet op een beroving van dat recht.

Memorie van antwoord van de verzoekende partij voor de Raad van State

A.12. De verzoekende partij voor de verwijzende rechter herhaalt, in haar memorie van antwoord, dat de Raad van State duidelijk de stelling van de Ministerraad heeft verworpen volgens welke de inhuurneming fundamenteel verschillend zou zijn van de onteigening. Voor de verzoekende partij is het duidelijk dat men hier te maken heeft met een onvoorwaardelijke, gedwongen en onomkeerbare inhuurneming. Te dezen wordt de onomkeerbaarheid nog verstrekt door de aard van werkzaamheden. Het goed zal, na verloop van de termijn van een jaar, zeker niet in de vroegere staat worden teruggegeven. De gedwongen en onvoorwaardelijke inhuurneming is slechts de eerste etappe in een onvermijdelijk proces van onteigening, en de buitenbezitstelling staat vast.

A.13. De verzoekende partij is ten slotte van mening dat de « praktische belangen » van die procedure, die door de Ministerraad zijn voorgesteld, geen argument kunnen vormen ten opzichte van de noodzaak om daadwerkelijk de tussenkommende partij, zoals elke andere onteigende persoon, een eerlijk proces en een billijke en voorafgaande schadeloosstelling te garanderen, aangezien het recht van toegang tot een rechter ertoe strekt de interne en externe wettigheid van de procedures te controleren, rechten die zijn erkend in de Belgische Grondwet en in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepalingen

B.1. De artikelen 1 tot 4 van het koninklijk besluit van 23 augustus 1939 betreffende het benutten van de terreinen met het oog op de defensieve organisatie van het grondgebied, bekrachtigd bij artikel 1 van de wet van 16 juni 1947 houdende bekrachtiging van de koninklijke besluiten getroffen krachtens de wet van 1 mei 1939 en krachtens de wet van 10 juni 1937 bepalen :

« Artikel 1. De Minister van Landsverdediging is er toe gemachtigd voor den duur van één jaar in huur te nemen de tot het inrichten van verdedigingsmiddelen noodige terreinen welke door hem, naar gelang van de behoeften, zullen worden bepaald.

Art. 2. Vóór de werkelijke inbezitneming van de terreinen zullen de eigenaars en de huurders ten minste vier werkdagen te voren bij aangeteekenden brief verzocht worden aanwezig te zijn of zich te laten vertegenwoordigen bij het opmaken van de plaatsbeschrijving, dat op vast te stellen dag en uur zal geschieden.

Het gemeentebestuur van de plaats, waar de goederen gelegen zijn, zal insgelijks bij aangeteekenden brief verzocht worden een zijner leden af te vaardigen om bij het opmaken van de plaatsbeschrijving aanwezig te zijn.

De eigenaars, de huurders en het gemeentebestuur zullen er van verwittigd worden dat de plaatsbeschrijving in hun bijzijn of in hunne afwezigheid zal geschieden.

Een exemplaar van de plaatsbeschrijving zal aan ieder der comparanten worden overhandigd. De niet aanwezig belanghebbenden zullen een exemplaar van dit stuk onder aangeteekend omslag ontvangen.

Art. 3. De inbezitneming van het terrein mag onmiddellijk na het opmaken van de plaatsbeschrijving geschieden, niettegenstaande alle verzet dat aan de militaire overheid mochte worden beteekend.

Art. 4. De voor huur of schade verschuldigde vergoedingen zullen in der minne worden bepaald. De geschillen dienaangaande zullen aan de gewone rechtbanken worden onderworpen. »

Ten aanzien van de omvang van de prejudiciële vragen

B.2. De verzoekende partij voor de Raad van State suggereert dat het Hof de beide prejudiciële vragen zou uitbreiden tot de wet van 16 juni 1947, in zoverre zij het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939 bekrachtigt.

De partijen vermogen niet de draagwijdte van de door het verwijzende rechtscollege gestelde prejudiciële vraag te wijzigen of te laten wijzigen. Het Hof kan niet ingaan op het verzoek tot herformulering vanwege een partij voor de verwijzende rechter dat neerkomt op een uitbreiding van het onderwerp van de prejudiciële vraag.

Ten gronde

B.3. In de beide prejudiciële vragen wordt het Hof verzocht de situatie van de personen die eigenaar zijn van terreinen die het voorwerp uitmaken van de procedure ingesteld bij het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939 te vergelijken met die van de personen die eigenaar zijn van terreinen die het voorwerp uitmaken van een onteigeningsprocedure ten algemenen nutte, terwijl de omstandigheden die ten grondslag liggen aan de aanneming van het in het geding zijnde koninklijk besluit zijn verdwenen.

De verwijzende rechter interpreteert de in het geding zijnde bepalingen in die zin dat ze te allen tijde kunnen worden toegepast, en met name buiten periodes waarin onmiddellijk gevaar dreigt voor de uitwendige veiligheid van het land.

B.4. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.5. De in het geding zijnde bepalingen maken het de overheid mogelijk, voor een duurtijd van maximum één jaar, de door haar vastgestelde terreinen in bezit te nemen na een zeer snelle procedure die aan de betrokken eigenaars niet de waarborgen biedt die gelijkwaardig zijn met diegene die de eigenaars genieten van gronden die het voorwerp uitmaken van een onteigening ten algemenen nutte. De eigenaar van het beoogde terrein ontvangt geen voorafgaande schadeloosstelling en er is niet voorzien in het voorafgaande optreden van een rechter van de rechtelijke orde die uitspraak moet doen over de wettigheid van het ministerieel besluit in verband met de inbezitneming, of die het bedrag van de schadeloosstelling moet vaststellen.

B.6.1. De inbezitneming, voor een duurtijd die niet meer dan een jaar bedraagt, leunt aan bij een verhuring. De militaire overheid is een huurvergoeding verschuldigd aan de eigenaar van het goed. Het aan de Minister van Landsverdediging toegekende recht van benutting impliceert een beperking van de uitoefening van het eigendomsrecht van de eigenaars van de benuttigde goederen. Het vormt echter geen onteigening in de zin van artikel 16 van de Grondwet, aangezien de eigendom, zelfs niet tijdelijk, wordt overgedragen, zodat de wetgever niet ertoe gehouden was te voorzien in de in die grondwetbepaling opgelegde billijke en voorafgaande schadeloosstelling.

B.6.2. Het spreekt voor zich dat die procedure niet kan worden aangewend om aan de militaire overheid toe te staan dat ze onteigent zonder de procedures toe te passen waarin daartoe is voorzien, des te meer daar, in tegenstelling tot de toestand die in 1939 bestond, toen de termijnen voor onteigening het niet mogelijk maakten « in 't bezit van een onroerend goed te komen vóór een tijdsverloop van tenminste drie maanden » (Verslag aan Koning voorafgaand aan het koninklijk besluit nr. 31, *Belgisch Staatsblad*, 27 augustus 1939, p. 5854), de wet van 26 juli 1962 « betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemenen nutte », een snelle inbezitneming mogelijk maakt. Te dezen komt het aan de Raad van State toe te onderzoeken of er geen onwettige toepassing is gemaakt van het koninklijk besluit nr. 31.

B.7. Gelet op de rechten die de eigenaars van de in huur genomen goederen behouden, op het tijdelijke karakter van de benutting van hun goederen en op de hun verschuldigde huurvergoeding, kan de betwiste maatregel redelijkerwijze niet als onevenredig worden beschouwd ten aanzien van het door de wetgever nagestreefde doel van algemeen belang.

B.8. Onder voorbehoud van de in B.6.2 gegeven interpretatie dienen de vragen ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Het koninklijk besluit nr. 31 van 23 augustus 1939 betreffende het benutten van de terreinen met het oog op de defensieve organisatie van het grondgebied, bekrachtigd bij de wet van 16 juni 1947, in die zin geïnterpreteerd dat het een procedure organiseert die te allen tijde kan worden toegepast en met name buiten periodes waarin onmiddellijk gevaar bestaat voor de uitwendige veiligheid van het land, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, onder het voorbehoud vermeld in B.6.2.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 12 juli 2001, door de voormelde zetel, waarin ererechter J. Delruelle voor de uitspraak is vervangen door rechter L. François, overeenkomstig artikel 110 van de voormelde wet.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior